

Lurdy – predzvesť víťazstva Nepoškvrnenej

Plinio Corrêa de Oliveira

7. februára 2024 ✝ Cirkev Spoločnosť

Na 11. februára pripadá výročie prvého zjavenia Panny Márie v Lurdoch. Táto skutočnosť je vo všeobecnosti známa takmer každému. V roku 1854 vyhlásil veľký pápež Pius IX. bulou *Ineffabilis* Nepoškvrnené počatie Matky Božej za dogmu katolíckej viery. V roku 1858, medzi 11. februárom a 16. júlom, sa Panna Mária osemnásťkrát zjavila v Lurdoch jednoduchému dievčaťu z ľudu, Bernadette Soubirousovej, a povedala o sebe, že je Nepoškvrnené počatie. Odvtedy sa udiali mnohé zázraky. A zázračnosť Lúrd začala žiariť mimoriadnym svetlom v očiach celého sveta až dodnes. Zázrak potvrdzujúci dogmu, to je v skratke súvislosť medzi udalosťami z rokov 1854 a 1858.

Zdroj: wikimedia commons

19. storočie: rovnaké problémy ako dnes

Menej známa je však súvislosť medzi týmito dvoma skutočnosťami a problémami polovice 19. storočia, ktoré sa tak veľmi líšili od dnešných problémov, ale zároveň si boli tak podobné. Vyhlásenie dogmy o Nepoškvrnenom počatí pápežom Píom IX. malo hlboký vplyv na celý civilizovaný svet. Vo väčšine veriacich vyvolalo ohlásenie dogmy veľké nadšenie. Pohľad na námestníka Ježiša Krista, ktorý v majestáte svojej autority ohlásil dogmu uprostred búrlivého 19. storočia bol vznešenou výzvou povýšeneckému skepticizmu, ktorý už zvnútra rozožieral západnú civilizáciu.

Liberalizmus: pliaga 19. storočia

Táto dogma bola ešte k tomu mariánska. Tak ako liberalizmus, ďalšia pliaga 19. storočia, vo svojej podstate vyzdvihuje multikonfesionalizmus, čiže zameriava sa na to, čo majú rôzne náboženstvá spoločné (čo v konečnom dôsledku vedie k neurčitému deizmu), a bagatelizuje, ak nie priam odmieta všetko, čo ich rozdeľuje. Tak sa vyhlásenie novej mariánskej dogmy – presne tak, ako sa to stalo v niektorých kruhoch pri vyhlásení dogmy o Nanebovzatí Panny Márie (1950) – stala pre skrytých alebo deklarovaných vyznávačov multikonfesionalizmu v roku 1854 vážnou a neočakávanou prekážkou pri realizácii ich zámerov.

Dogma o Nepoškvrnenom počatí hlboko ovplyvnila rovnostársku mentalitu

K tomu všetkému nová dogma zasadila ešte hlboký úder rovnostárskej mentalite, ktorá od roku 1789 (Francúzska revolúcia) despoticky vládla na Západe. Pohľad na bytosť, ktorá je takto povýšená nad všetky ostatné na základe osobitného privilégia udeleného v prvých okamihoch jej existencie, je niečo, čo nemohlo a nemôže prestať bolieť dedičov Revolúcie, ktorá vyhlásila absolútnu rovnosť medzi ľuďmi za základ všetkého poriadku, všetkej spravodlivosti a všetkého dobra. Nekatolíci, ako aj katolíci, viac či menej poznačení duchom roku 1789 s bolesťou prijímali, že Boh povolal a potom takýmto nezvyčajným spôsobom vyčlenil spomedzi stvorení iba jednu bytosť, Máriu, čím osobitným spôsobom zdôraznil jej nadradenosť.

Napokon, samotná predstava privilégií je pre liberálov neprijateľná. Ak pripustíme existenciu prvotného hriechu s celým radom neduhov duše a utrpení tela, ktoré spôsobil, musíme uznať, že človek potrebuje autoritu, ktorej by sa mal podriaďiť.

Nepoškrvená Panna rozdrvila hlavu hada

Nemožno myslieť na Nepoškrvenú Pannu bez toho, aby sme zároveň nespomenuli hada, ktorého hlavu triumfálne a definitívne rozdrvila svojou nohou. Antikresťanský revolučný duch je práve duchom satana a veriaci človek nemôže nebrať do úvahy satanov podiel na vzniku a šírení deštruktívnych bludov od náboženskej katastrofy 16. storočia (pseudoreformácia) až po politickú katastrofu 18. storočia (Francúzska revolúcia) a všetko, čo nasledovalo. Zároveň pre vládcu temnoty bolo tým najhorším ponížením sledovať takýto triumf Panny, jeho najväčšieho a nepoddajného nepriateľa.

Preto sa tento koncert ľudských hlasov a satanského revu rozlieha po celom svete podobne ako obrovská a silná búrka. Pohľad na nebojácnu a majestátnu postavu Kristovho miestodržiteľa, zbaveného všetkých pozemských prostriedkov a spoliehajúceho sa len na pomoc z Neba, ako čelí tejto búrke vášní, hrozivej nenávisti a zúrivého zúfalstva, bol pre opravdivých katolíkov zdrojom rovnakej radosti, akú museli pociťovať apoštoli pri pohľade na Spasiteľovu postavu vznášajúcu sa nad Genezaretským jazerom, ako rozkazuje vetru a vode: „*Venti et mare oboediunt ei*“ (Vietor i more ho poslúchajú) (Mt 8,27).

Začiatok pádu antikresťanskej utópie

Tak ako sa tvárou v tvár hunským hordám všetci velitelia a správcovia Rímskej ríše nechali poraziť alebo sa zachránili útekem, tak aj tvárou v tvár antikresťanskej revolúcii sa mnohí z tých, ktorí mali v spoločnosti brániť Cirkev a kresťanskú civilizáciu, ocitli v stave žalostnej porážky.

V tejto situácii, s ušľachtilým zmyslom pre vážnosť chvíle, bol blahoslavený Pius IX., podobne ako svätý Lev Veľký, jediný, kto odolal nepriateľovi a nariadil ústup. Ústup? To sa zdá byť príliš odvážne tvrdenie. Pritom nič nemôže byť ďalej od pravdy. Od roku 1854 začala antikresťanská revolúcia okusovať veľké porážky. Samozrejme, zdanlivo aj v skutočnosti naďalej rozširovala svoju nadvládu nad svetom. Egalitarizmus, senzualizmus, skepticizmus dosahovali čoraz radikálnejšie a rozsiahlejšie víťazstvá. Ale je tu „čosi“ nové. A toto „čosi“, ktoré bolo skromné, matné a nenápadné, sa nezadržateľne rozrastalo, aby nakoniec zasadilo revolúcii posledný úder.

Cirkev v centre dejín

Aby sme dobre pochopili tento podstatný bod, je potrebné uvedomiť si úlohu Cirkvi v dejinách a kult Panny Márie v Cirkvi. Cirkev je v Božích plánoch centrom dejín. Je Kristovou mystickou nevestou, ktorú miluje jedinečnou a dokonalou láskou a ktorej chcel podriaďiť všetky stvorenia. Je zřejmé, že Ženích nikdy

neopúšťa Nevestu a že mu maximálne záleží na jej sláve. Pokiaľ teda veriaci zachovávajú vernosť nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi, Cirkev sa nemá čoho obávať. Aj to najväčšie prenasledovanie iba prispeje k jej sláve. Ani pocty a najväčšie úspechy neoslabia vo veriacich zmysel pre povinnosť a lásku ku krížu. Tak je to v duchovnej sfére. Na druhej strane, ak by ľudia otvorili svoje duše vplyvu Cirkvi v pozemskej oblasti, otvorila by sa im cesta k ozajstným úspechom, prosperite a veľkosti. Naopak, ak ju opustia, ocitnú sa na ceste katastrof a duchovných pohrôm.

Pre ľud, ktorý sa raz ocitol v kruhu Cirkvi, existuje len jeden normálny poriadok vecí, a tým je kresťanská civilizácia. A táto civilizácia, ktorá je nadradená všetkým ostatným, má svoj životný pôvod v katolíckom náboženstve.

Podmienky pre rozkvet Cirkvi

Pokiaľ ide o Cirkev, existujú tri základné podmienky pre jej rozkvet. Predovšetkým osobitná úcta k Najsvätejšej sviatosti oltárnej. Kristus Pán prítomný v Najsvätejšej sviatosti oltárnej je slnkom Cirkvi. Od neho pochádzajú všetky milosti, ktoré nám boli dané. Tieto milosti však musia prejsť cez Máriu. Ona je totiž univerzálnou prostrednicou, cez ktorú ideme k Ježišovi a cez ktorú Ježiš prichádza k nám. Intenzívna, osvietená a synovská oddanosť Márii je preto druhou podmienkou pre rozkvet cnosti. Keď je Kristus Pán prítomný v Najsvätejšej sviatosti, ale nehovorí k nám, môžeme počuť jeho hlas prostredníctvom Svätého Otca. Preto je poslušnosť nástupcovi svätého Petra správnym a logickým ovocím úcty k Eucharistii a k Presvätej Bohorodičke. Keď sú teda splnené tieto tri podmienky, Cirkev víťazí. A naopak, keď ich ľudia zanedbávajú alebo odmietajú, kresťanská civilizácia skôr či neskôr upadne.

Zdroj: fb Ste Bernadette Soubirus

Lurdy, silné potvrdenie dogmy

Ale aby Kristus Pán obdaroval svoju Matku väčšou slávou, učinil ešte viac. V Lurdoch, ako silné potvrdenie dogmy, urobil to, čo nikdy predtým: ustanovil neustále sa opakujúci zázrak vo svete. Dovtedy sa zázraky v Cirkvi vyskytovali sporadicky. Ale vedecky potvrdené uzdravenia v Lurdoch (s nadprirodzeným pôvodom) sa dejú od roku 1858 a sú ako nepretržitý prúd dobra tvárou v tvár demoralizácii našich čias.

Pápežská neomylnosť

Z tohto žeravého ohniska viery, roznieťeného ohlasovaním dogmy o Nepoškvrnenom počatí, vzišla veľká túžba. Najlepšie a najučenejšie zložky Cirkvi túžili po ohlásení dogmy o pápežskej neomylnosti. Veľký

blahoslavený Pius IX. si to želal viac ako ktokoľvek iný a vyhlásením tejto dogmy sa pápežovi dostalo úcty, ktorá predstavovala novú porážku bezbožnosti.

Najsvätejšia Eucharistia

Napokon prišiel pontifikát svätého Pia X. a s ním aj povzbudenie veriacich k častému, ba dokonca každodennému svätému prijímaniu. Éra veľkých eucharistických triumfov začala svietiť jasným plameňom pre celú Cirkev. Pri tom všetkom sa z katolíckych kruhov vytratila jansenistická atmosféra. Rastúcim modernistickým a neskôr neomodernistickým hnutiam sa nepodarilo zničiť veľké víťazstvá, ktoré Cirkev dosiahla v boji proti svojim vnútorným nepriateľom.

Veľký triumf a rozhorčenie

Možno sa však pýtať, čo z toho vyplýva pre boj Cirkvi proti jej vonkajším nepriateľom? Vari nepriateľ nie je silnejší ako kedykoľvek predtým, neblížime k epoche, o ktorej pred stáročiami snivali osvietení filozofi – k brutálnemu a totálnemu vedeckému naturalizmu, ovládanému materialistickou technológiou, k univerzálnej rovnostárskej republike, z ktorej majú byť vymetené všetky pozostatky nadprirodzeného náboženstva?

Nemáme pred očami komunizmus, nevidíme nebezpečné putovanie samotnej západnej spoločnosti, ktorá sa ešte donedávna zdala byť antikomunistická, ale v skutočnosti smeruje k realizácii tohto „ideálu“?

Celý svet stoná v temnote a bolesti

Áno. Blízkosť tohto nebezpečenstva je ešte väčšia, ako sa bežne predpokladá. Nikto však nevenuje pozornosť skutočnosti, ktorá je mimoriadne dôležitá. A ako sa svet mení smerom k uskutočneniu tohto osudového zámeru, zmocňuje sa ho hlboký nepokoj. Je to nepokoj často nevedomý, ktorý sa javí ako čosi neurčité a plné prázdnoty, aj keď je vedomý. Nikto sa však neodváža spochybníť jeho existenciu. Dalo by sa povedať, že celé ľudstvo je znásilňované, že je násilne prispôbované vzorom, ktoré sú v rozpore s jeho prirodzenosťou a že všetky jeho zdravé tkanivá sa búria a stavajú na odpor. Ale nakoniec, odkedy sa v 15. storočí začal úpadok kresťanskej civilizácie, celý svet stoná v temnote a bolesti, presne ako márnokratný syn, keď jeho poníženie a bieda ďaleko od otcovského domu dosiahli vrchol.

Vo chvíli, keď sa zdá, že zlo triumfuje, badať v tomto zdanlivom víťazstve určitú frustráciu, sklamanie. Skúsenosť nás učí, že práve z takejto nespokojnosti sa rodia veľké prekvapenia dejín. Ako sa tkanivá stále viac zmenšujú, zväčšuje sa nepokoj. Kto by povedal, že odtiaľto môžu vzísť nádherné prekvapenia? V krajných situáciách hriechu a bolesti sa pre hriešnika veľmi často nachádza hodina Božieho milosrdenstva... No tento zdravý a sľubný nepokoj je ovocím oživenia katolíckeho tkaniva spolu s veľkými udalosťami, ktoré som spomenul vyššie. Toto oživenie sa pozitívne odrazilo na tom, čo si ešte zachovalo zvyšky života a svätosti vo všetkých kultúrnych oblastiach tohto sveta.

Veľký okamih v histórii

V živote márnokratného syna teda nastal veľký okamih, v ktorom jeho duch, ponorený do temnoty hriechu, dostal nové svetlo a jeho vôľa nadobudla novú silu. Dotknutý milosťou sa ocitol na križovatke, ktorú si uvedomoval viac ako kedykoľvek predtým: buď sa bude kajať a vráti sa, alebo zotrúva v omyle a prijme jeho dôsledky až do najtragickejšieho konca. Dobrota, ktorú v ňom zasiala jeho spravodlivá výchova, sa v tomto

prozreteľnosťom okamihu zázračne znovuzrodila. Na druhej strane sa však v ňom znovu prejavila tyrania zlozvykov, možno silnejšie ako kedykoľvek predtým. Prebiehal v ňom vnútorný boj. A on si vybral dobro. Zvyšok príbehu poznáme z evanjelií. Neblížime sa náhodou k tomuto momentu? Neprinesú všetky milosti nahromadené pre hriešne ľudstvo prostredníctvom tohto rozvíjania hlbkej úcty k Eucharistii, Panne Márii a vernosti pápežovi veľké obrátenie práve v tragickej situácii apokalyptickej krízy, ktorá sa zdá byť nevyhnutná?

Náuka z Lúrd

Budúcnosť pozná len Boh. My ľudia to môžeme len odhadnúť podľa pravdepodobnosti. Žijeme v strašných časoch trestov. Tieto časy však môžu byť aj úžasnými časmi milosrdenstva, ak obrátime svoj pohľad k Márii, Hviezde rannej, ktorá nás prevedie cez búrky. V priebehu sto rokov pre nás Panna Mária, vedená súcitom s hriešnym ľudstvom, vykonala tie najúžasnejšie zázraky. Azda tento súcit vyhasol? Azda prejavy milosrdenstva Najlepšej z matiek mohli mať svoj koniec? Kto by smel takto uvažovať? Ak by mal niekto pochybnosti, Lurdy môžu poslúžiť ako lekcia dôvery. Panna Mária nám určite príde na pomoc.

Lurdy a Fatima

Určite príde na pomoc. Je to vyjadrenie, ktoré je sčasti pravdivé a sčasti nepravdivé. V skutočnosti nám už začala pomáhať. Definícia dogiem o Nepoškvrnenom počatí a pápežskej neomylnosti, obnova úcty k Eucharistii majú svoje dôsledky v epochálnych mariánskych udalostiach počas pontifikátov, ktoré nasledovali po svätom Piovi X. Panna Mária sa zjavila vo Fatime počas pontifikátu Benedikta XV. Presne v deň, keď bol Pius XII. vysvätený za biskupa, 13. mája 1917, sa uskutočnilo prvé zjavenie. Za Pia XI. sa fatimské posolstvo pomaly a isto šírilo do celého sveta.

Pri tej istej príležitosti oslávil 75. výročie zjavení v Lurdoch s neobyčajnou radosťou pápež, ktorý poslal vtedajšieho kardinála Pacelliho, aby ho na oslavách zastupoval. Pontifikát Pia XII. bol zvečnený vyhlásením dogmy o Nanebovzatí Panny Márie a jej korunováciou za Kráľovnú sveta. Kardinál Masella v čase jeho pontifikátu v mene pápeža korunoval obraz Panny Márie vo Fatime. Patria k mnohým svetlám, ktoré tvoria svetelnú líniu spájajúcu jaskyňu Massabielle a Cova da Iria.

Kráľovstvo Nepoškvrneného Srdca Panny Márie

Panna Mária nám v týchto zjaveniach predložila dve možnosti: buď sa obrátime, alebo príde hrozný trest. Nakoniec však vo svete zvíťazí vláda Nepoškvrneného Srdca. Inými slovami, tak či onak, s väčším či menším ľudským utrpením, Máriino srdce zvíťazí. To znamená, že podľa fatimského posolstva sú dni vlády bezbožnosti spočítané. Vyhlásenie dogmy o Nepoškvrnenom počatí znamená začiatok sledu udalostí, ktoré povedú k Máriinmu kráľovstvu.

Plinio Corrêa de Oliveira, Na Mensagem de Fátima culminam as Maravilhas de Lourdes, In: Catolicismo, č. 86, február 1958 – <https://catolicismo.com.br/Acervo/Num/0086/P01.html>

Článok v slovenčine vyšiel pôvodne v časopise „*Spojenectvo s Máriou*“, č. 19 (február 2022), ktorý pravidelne zasielame ako dar členom Fatimského Apoštolátu, ako aj našim podporovateľom.

Členovia Fatimského Apoštolátu však okrem dvojmesačníka (vychádza každý párny mesiac) dostávajú tiež rôzne sväteniny – medailóny, brožúrky, plakety a podobne. A navyše – za členov FA sú odslúžené sv. omše a tiež sa zvlášť za nich a za nimi spísané úmysly modlia Služobnice Ducha Svätého počas celonočných adorácií, konaných v kláštore každú druhú noc.

Členstvo vo Fatimskom Apoštoláte je dobrovoľné, fatimský apoštol ho potvrdzuje svojím súhlasom a zasielaním pravidelného príspevku vo forme milodaru. Rovnako tak sa môže fatimský apoštol kedykoľvek rozhodnúť zrušiť svoje členstvo, čo oznámi buď písomne alebo telefonicky.

Pridajte sa teda k našim pravidelným podporovateľom a staňte členmi Fatimského Apoštolátu – prihlásiť sa môžete na tel. čísle **02/222 00 777**.

Svojím členstvom vo Fatimskom Apoštoláte tým najlepším spôsobom podporíte v týchto neľahkých časoch fungovanie Nadácie Slovakia Christiana, ako aj portálu Christianitas.sk a ich neúnavnú snahu o zachovanie nemenného učenia Cirkvi.

Ďakujeme!

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/lurdy-predzvest-vitazstva-neposkvrnenej/>